

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

álca

tudom hogy eleinte az asszociáció még sántít mégis onnan kezdeném
amikor gyermekkorában
kipírult arccal a kis ártatlan számháborút játszik durva madzaggal a
keskeny homlokára kötve
ákombákkal felpingált számokat és aztán hol lebukik hol esztelenül
elrohan ha a bokorban
ellenséget lát majd elmereng ha felajzott hangon kiolvassák négy
számjegyét mi a hasznosabb
lekötni fejről gondosan konstruált fegyverét vagy küzdelme izgalmában
csalni s megremegő
hangon kiáltani be a tévest másokon pedig majd felháborodva kérni
számon amikor ők is újra játsszák majd az egészet ki tudja milyen lelki
tortúrával de már kezd szövődni a játékban egy
álarc s beépül a jellembe kezdetben valamiféle szolid álca mely megfelelő
helyzetben később a legdurvább módon leigázza gyanútlan játékos
környezetét a háttér persze ekkorra már régen elenyész az ártatlan
futkosásokból már kinőtt a zsarnok ki többé sosem fog fényre lépni lévén
füllentésekbe kövült akarnok s kis csalások lépcsőin magát szinte
morálisan feltornászta hisz
elkerülte a vesztesek örök átka amíg tovább számháborúznak mások
mellénézve e torz világot

álcáz

a katonaságot felnőtt fejjel mindig is utáltam szinte hihetetlen hogy kamasz koromban zajosan pergő partizánfilmekben borsózott a hátam hol sosem voltak döntetlenek ám egyre bőszebben hömpölyögtek elő a hurrá-tengerek miközben vég nélkül ropogtak a fegyverek melyek halálos robajában itt mindig csak hősök kerengtek túldoldalt pedig állatok így aztán a győztünk szerűn végül kibomló dallamot a gyerek elégedetten zárta magába kis lelkében nem képződött a harc semmilyen hiánya akár az először megírt versnek az apró érzelmek furcsa élményei naivan itt is beteljesedtek mint egy jól sikerült iskolás futballcsata aztán korosodva egyre feltűnőbbé lett a szenvedések áradata a széttépett testek horror látványa s a hátország nyomora meghamisított történelemírásoknak undorító sora békében a sok ostoba parancsnok melyek közül csak egyre nem haragszom mert míg egy felesleges gyakorlaton mások napokig sárban csúsztak-másztak odaszólt maga álcáz így aztán napokig hevertem a zöld homályban amikor győztes csapatunk tovább haladott nyomeltakarítóként egy ággal füttyülve sepergettem a megkínzott erdei utakon

áld

léteznek túl magas fogalmak amelyekhez az ember élete során szinte
sosem ér fel átszellemült
hittan túlzott hazafiaskodás beteges szeretet feleselhetnek legfeljebb sok
visszafogott erénnyel
melyekben az érzések apró tömbjei mögött diszkréten megbújik a kétely
hátha nincs is hiteles
teremtő ki ezredévek mítoszába már alaposan belefáradt s egyre halkuló
jelekkel int valamiket
a bűnben porladozó új világnak míg tízparancsolata aztán menthetetlenül
recseg-ropog lassan
cinikus iróniája avitt közhelyként gyomosodik az erkölcsi romokon mivel a
nyár gátlástalanul
lop tiszteletlen hataloméhes és parázna s noha az intelmeket rutinból
időnként legyártja nincs mögötte valódi égi kontroll miként a bűsz hazafi
is jócskán mellédorombol amikor a kokárdás
mellét veri mialatt személyes gyarlóságait hempergeti alant talán csak a
szeretet bonyolultabb
képzetéinél némul meg a lant és próbálná a dalnok persze ekkor is
önironikus akarnok lassan
szétszálazni az önzést és az összetartozás misztériumába terelt létet
melyet ugyan egyszer szét fog zúzni az enyészet de meg is áld amíg érzed
ahogy bűvösen lehatárol az idegen külvilágtól